

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 10Csp/26/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117201878
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavel Rohárik
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2018:6117201878.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica, rozhodujúc sudcom JUDr. Pavlom Rohárikom, vo veci žalobkyne U. U., O.. XX. L. XXXX, XXX XX, F. XX, zastúpenej URBAN FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, 811 01 Bratislava, Zámocké schody 2/A, IČO: 47 244 895, proti žalovanému Všeobecná úverová banka, a.s., 829 90 Bratislava, Mlynské Nivy 1, IČO: 31 320 155, zastúpenému ČERNEJOVÁ & HRBEK, s. r. o., 811 05 Bratislava, Kýčerského 7, IČO: 36 857 513, o zaplatenie sumy 461,16 Eur s príslušenstvom, takto

r o z h o d o l :

Súd konanie v časti o zaplatenie sumy 69,68 Eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 31. januára 2017 do zaplatenia **z a s t a v u j e .**

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobkyni sumu 391,48 Eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 6. apríla 2017 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšku súd žalobu **z a m i e t a .**

Žalobkyňa **m á n á r o k** na náhradu 69,78 % trov konania od žalovaného.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa žalobou doručenu súdu dňa 2. februára 2017 žiada uložiť žalovanému vydať jej bezdôvodné obohatenie v sume 461,16 Eur (s príslušenstvom), ktorú zaplatila nad rámec poskytnutej istiny úveru, lebo zmluva strán o úvere je bezúročná a bez poplatkov z dôvodu absencie náležitostí vyžadovaných § 9 ods. 2 písm. j) a k) zákona č. 129/2010 Z. z. Podaním doručeným súdu dňa 19. mája 2017 zobrala žalobkyňa žalobu v časti o zaplatenie sumy 69,68 Eur (s príslušenstvom) späť s tým, že v skutočnosti zaplatila žalovanému nižšiu sumu ako pôvodne tvrdila v žalobe (a preto súd konanie v tejto časti zastavil podľa § 145 ods. 2 CSP).

2. Žalovaný tvrdí, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje všetky náležitosti požadované zákonom č. 129/2010 Z. z. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie C-42/15 zo dňa 9. novembra 2016 a Smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES zo dňa 23. apríla 2008.

3. Pretože sa právny zástupca žalobkyne pojednávania nezúčastnil, konal súd v zmysle § 180 CSP v jeho neprítomnosti a vykonal dokazovanie oboznámením sa so zmluvou o úvere, predžalobnou výzvou, tabuľkou s prehľadom splácania, informáciou finančného sprostredkovateľa k dojednávaniu poisťovnému, štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľských úveroch, rozhodnutiami všeobecných súdov i ďalšími listinnými dôkazmi v spise, pričom zistil nasledovné:

4. Strany uzavreli dňa 23. apríla 2013 zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobkyni sumu 1.500 Eur, ktorú sa žalobkyňa zaviazala vrátiť s úrokom 12,9 % ročne v 48 mesačných splátkach po 41,39 Eur splatných od 23. mája 2013 do 23. apríla 2017. Mesačná splátka obsahovala aj poisťné v sume 1,22 Eur mesačne. Žalobkyňa sa zároveň zaviazala zaplatiť poplatok za poskytnutie úveru 33 Eur splatný najneskôr ku dňu prvého čerpania, pričom jej celkové náklady mali predstavovať sumu 460,97 Eur a ročná percentuálna miera nákladov 15,06 %. Podľa tabuľky s prehľadom splácania uhradila žalobkyňa titulom úveru spolu sumu 1.916,87 Eur. Predžalobnou výzvou zo dňa 30. januára 2017 vyzvala žalobkyňa žalovaného na úhradu dlžnej sumy 461,16 Eur predstavujúcu jeho bezdôvodné obohatenie.

5. Súd sa za účelom posúdenia, či sa žalovaný bezdôvodne obohatil, prejudiciálne zaoberal otázkou, či je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov. Z právneho hľadiska posúdil súd vzťah strán ako spotrebiteľský, lebo žalovaný vystupoval pri uzatváraní zmluvy v postavení dodávateľa podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka (predmetom jeho činnosti je aj poskytovanie úverov) a žalobkyňa v postavení spotrebiteľa v zmysle § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka (podľa zmluvy nekonala v rámci obchodnej ani inej podnikateľskej činnosti). Zároveň ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z. z., lebo išlo o poskytnutie peňažných prostriedkov pôvodným žalovaným ako veriteľom, predmetom podnikateľskej činnosti ktorého je aj poskytovanie úverov žalobkyni ako spotrebiteľovi - fyzickej osobe, ktorá podľa zmluvy nekonala v rámci zamestnania, povolania alebo podnikania. Súd na posúdenie nárokov zo zmluvy, najmä jej odplatnosti, v zmysle prechodných ustanovení § 25a a nasl. zákona č. 129/2010 Z. z. aplikoval zákon účinný v čase uzatvorenia zmluvy napriek viacerým neskorším novelizáciám.

6. Na základe preskúmania zmluvy súd prisvedčil žalobkyni, že zmluva neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. - ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Žalobkyňa mala podľa zmluvy uhradiť úver v 48 mesačných splátkach po 41,39 Eur (pričom zo splátky predstavuje suma 1,22 Eur mesačné poisťné) a zároveň mala zaplatiť poplatok za poskytnutie úveru v sume 33 Eur. Podľa bodu 3 zmluvy predstavujú celkové náklady úveru sumu 460,97 Eur a z vyššie uvedených predpokladov bola vypočítaná RPMN v sadzbe 15,06 %. Kľúčovou otázkou (spornou medzi stranami) pre posúdenie celkovej sumy, ktorú mala žalobkyňa ako spotrebiteľ titulom úveru zaplatiť, je, či sa má do tejto sumy zahrnúť aj dohodnuté poisťné. Túto otázku rieši výslovne § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z., podľa ktorého do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Rozhodujúcim je preto zistenie, či bolo dohodnuté poisťné podmienkou získania spotrebiteľského úveru, resp. jeho získania za dohodnutých podmienok.

7. Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka ťaží dôkazné bremeno preukázať, že dohodnutie poisťného nebolo podmienkou uzavretia zmluvy o úvere (že bolo so žalobkyňou ako spotrebiteľkou individuálne dojednané) žalovaného ako dodávateľa. Z predloženej zmluvy o úvere nevyplýva, že žalobkyňa mala možnosť uzavrieť zmluvu aj bez poisťného, lebo ide o formulárovú zmluvu vopred vyhotovenú žalovaným v postavení dodávateľa s tým, že spotrebiteľ ju môže len uzavrieť alebo odmietnuť ako celok. Dobrovoľnosť uzavretia poisťného k úveru by zo zmluvy vyplývala len, ak by v nej bola uvedená rozdielna výška splátky s poisťným a bez poisťného, a bolo by zrejmé, že žalobkyni sa dáva na výber z týchto alternatív s možnosťou označiť preferovanú voľbu. V zmluve je však priamo uvedená výška mesačnej splátky úveru 41,39 Eur obsahujúca poisťné a s možnosťou splátky bez poisťného zmluva nepočíta. Žalovaný na preukázanie fakultatívne koncipovaného poisťného predložil „štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere“, v ktorých je v časti 3 uvedené, že poisťné na zabezpečenie spotrebiteľského úveru nie je podmienkou získania spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok. Predložil i „informácie finančného sprostredkovateľa k dojednanému poisťnému“ obsahujúce základné informácie o poskytnutom poisťnom. Súd má za to, že napriek týmto listinám neunesol dôkazné bremeno preukázať, že dohodnutie poisťného nebolo podmienkou uzavretia zmluvy. V predložených „štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere“ je na viacerých miestach uvedená suma splátky 41,39 Eur zahŕňajúca aj poisťné, pričom výška splátky bez poisťného (ktorá by predstavovala sumu 41,39 Eur - 1,22 Eur, teda 40,17 Eur) nie je nikde uvedená. Z obsahu tohto dokumentu preto vyplýva, že sa nepočíta s možnosťou, že by úver za daných podmienok mohol byť poskytnutý aj bez poisťného. Súd tiež podotýka, že i tento dokument má formulárovú povahu a je

vopred vyhotovený žalovaným ako dodávateľom, a preto jeho vyhlásenie v uvedenom dokumente nemá vyššiu dôkaznú silu ako jeho samotné tvrdenie. Predložené informácie finančného sprostredkovateľa k dojednanému poisteniu obsahujú len základné informácie ohľadom poistenia, neobsahujú však žiadne údaje o fakultatívnosti alebo obligatórnosti poistenia. Vzhľadom na to súd konštatuje, že žalovaný nepreukázal, že poistenie so žalobkyňou individuálne dojednal a nebolo podmienkou uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a preto mala byť do celkovej čiastky, ktorú mala žalovaná zaplatiť zahrnutá aj suma poistného.

8. Žalobkyňa mala titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere zaplatiť 48 splátok po 41,39 Eur (vrátane poistenia) a tiež poplatok za poskytnutie úveru v sume 33 Eur, teda spolu 2.019,72 Eur. Po odrátaní poskytnutej istiny úveru 1.500 Eur predstavuje celková suma, ktorú mala žalobkyňa zaplatiť sumu 519,72 Eur a nie v zmluve uvedenú sumu 460,97 Eur. V dôsledku toho je aj RPMN vypočítaná z nesprávnych predpokladov (bez zahrnutia poistného), a preto v zmluve uvedená v nesprávnej výške. Súd má za to, že ak zákon č. 129/2010 Z. z. ukladá povinnosť uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere určité náležitosti, najmä pokiaľ ide o náležitosti, ktoré upravujú povinnosti spotrebiteľa spojené s výškou jeho peňažného záväzku, musia byť tieto uvedené v správnej výške. V opačnom prípade by toto zákonné ustanovenie stratilo význam a dodávateľ by svoju povinnosť splnil tým, že do zmluvy uvedie akékoľvek údaje (o RPMN, odplate a podobne) neodrážajúce skutočnosť. Z formálneho hľadiska by zmluva obsahovala všetky náležitosti, ale nemala by reálnu výpovednú hodnotu pre spotrebiteľa, najmä ak ide o odplatu, ktorú má v súvislosti so spotrebiteľským úverom zaplatiť, čím by nebol naplnený účel zákona, ktorým je informovanie spotrebiteľa o podmienkach uzavretej zmluvy. V tejto veci mohol údaj o odplate 460,97 Eur vyvolať v žalobkyni ako spotrebiteľovi dojem, že z titulu zmluvy uhradí len túto sumu, teda o 58,75 Eur menej ako je skutočná celková odplata 519,72 Eur. V prípade tejto náležitosti tak ide o údaj, ktorý mohol spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, a preto ho možno sankcionovať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES zo dňa 23. apríla 2008, ktorá je transponovaná do zákona č. 129/2010 Z. z. Preto súd uzatvára, že nedostatkom náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere je nielen absencia takejto náležitosti, ale aj uvedenie nesprávneho údaju. Predložená zmluva o úvere teda nespĺňa náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z.

9. Súd tiež konštatuje, že celková čiastka, ktorú mala žalovaná zaplatiť, je v zmluve uvedená nesprávne aj v prípade, ak do nej nemalo byť zahrnuté aj poistné. Splátka úveru bez poistného predstavuje sumu 40,17 Eur, pričom po vynásobení počtom splátok (48) a pripočítaním sumy 33 Eur ako poplatku za poskytnutie úveru mala žalobkyňa zaplatiť spolu 1.961,16 Eur. Po odrátaní poskytnutej istiny 1.500 Eur predstavuje celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa zaplatiť sumu 461,16 Eur, t.j. vyššiu sumu ako v zmluve uvedených 460,97 Eur. Súd neprisvedčil obrane žalovaného, že ide len o „bagateľný rozsah“ (0,19 Eur), lebo výška prípadného rozdielu je irelevantná. Tento argument nemá oporu v zákone, kde nie je stanovený žiadny limit, do ktorého sa môžu ustanovenia zmluvy odchýliť od skutočnosti. Posudzovanie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere musí byť za účelom ochrany spotrebiteľa prísne formálne a dodávateľovi nemôžu byť v tomto smere poskytované žiadne úľavy vyznievajúce v neprospech spotrebiteľa. Údaje o celkových nákladoch a RPMN sa dajú matematicky exaktne vyčíslieť, a preto nemožno tolerovať žiadnu odchýlku. Neobstojí ani argument žalovaného, že rozdiel je spôsobený len použitým zaokrúhlením, lebo splátku nemožno rozdeliť na tisícinu Eur alebo ešte menší zlomok. Ak žalovaný určil splátku úveru vydelením celkovej odplaty a istiny úveru počtom splátok 48 a túto sumu následne zaokrúhlil na stotiny Eura, mal po už vykonanom zaokrúhlení takto presne určenú výšku splátky vynásobiť počtom splátok a túto sumu uviesť ako celkové náklady spotrebiteľa, čím by dospel k správnej výške celkových nákladov úveru. Žalovaný mal pri uzatváraní zmluvy k dispozícii všetky uvedené predpoklady na výpočet celkovej čiastky, ktorú mala žalobkyňa zaplatiť a na ich základe mal túto sumu do zmluvy v správnej výške uviesť.

10. Súd naopak prisvedčil obrane žalovaného, že zmluva obsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. - výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Toto zákonné ustanovenie pripúšťa rozdielny výklad, ktorý sa objavuje i v rozhodovacej činnosti súdov. Žalobkyňou uvedené rozhodnutia (v konaniach Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/178/2014 a sp.zn. 9Co/164/2017, Okresného súdu Košice II sp. zn. 10Csp/23/2017, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/256/2013 a Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5Co/336/2017-175 a ďalšie) interpretovali toto ustanovenie tak, že v rámci výšky splátky úveru musí byť rozpísaná osobitne splátka istiny, splátka úrokov a splátka iných poplatkov. Toto ustanovenie však pripúšťa aj iný výklad, podľa ktorého stačí

v zmluve uviesť jediná sumu predstavujúcu výšku splátky zahrňujúcu istinu, úrok a poplatky. Podľa aktuálnej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrenej v rozhodnutiach sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22. februára 2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17. apríla 2018 a sp. zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23. apríla 2017 nemožno od dodávateľov žiadať, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“, či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. V prípade, že je na výber viacej interpretácii zákonného ustanovenia, treba uprednostniť eurokonformný výklad, t.j. výklad, ktorý je v súlade s európskym právom. V tejto súvislosti prichádza do úvahy tzv. nepriamy účinok smernice vyjadrený v rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie č. 106/89 Marleasing. V prípade eurokonformného výkladu nie je rozhodujúce aké všetky možné výklady prichádzajú do úvahy (žalobkyňa poukazuje na historický aj teleologický výklad), ale stačí, ak existuje jeden výklad, ktorý je v súlade s európskym právom a tento treba uprednostniť. Takýto výklad samozrejme nesmie byť contra legem, teda v rozpore so samotným textom vnútroštátnej právnej úpravy. Súdny dvor Európskej únie vo svojom rozhodnutí vo veci C-42/15 zo dňa 9. novembra 2016 uviedol, že článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES zo dňa 23. apríla 2008 (ktoré boli transponované do § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.) sa majú vykladať tak, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Vzhľadom na uvedené musel súd pri všetkých možných prezentovaných výkladoch uprednostniť eurokonformný výklad Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý považuje za logický, správny a dostatočne zrozumiteľne odôvodnený. Tento výklad nie je contra legem, lebo vychádza z doslovnej interpretácie dotknutého ustanovenia, ktoré výslovne členenie splátky na istinu, úrok a poplatky nevyžaduje. Pretože najvyšší súd už takto rozhodol v troch rôznych veciach, možno uvedený výklad považovať za ustálenú rozhodovaciu prax. Povinnosť členiť splátku na istinu, úrok a poplatky nevyplýva ani z dôvodovej správy k uvedenému zákonnému ustanoveniu, podľa ktorej spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Účelom tohto ustanovenia je teda len informovanie spotrebiteľa o výške splátok a ich termínoch a počte, a nie informovanie o členení splátky. Preto súd uzatvára, že zmluva spĺňa náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., lebo je v nej riadne uvedená výška splátky v sume 41,39 Eur obsahujúca istinu, úrok a poplatky za poistenie a zmluva zároveň obsahuje aj počet splátok a termíny ich splatnosti.

11. Pretože uzavretá zmluva neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z., považuje sa poskytnutý úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. za bezúročný a bez poplatkov. Súd neprisvedčil obrane žalovaného, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov len za kumulatívneho splnenia predpokladov uvedených § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z., lebo zákonodarca použil spojku „a“. Ak by tak bolo, znamenalo by to, že úver je bezúročný a bez poplatkov len ak v zmluve chýbajú všetky náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) zákona č. 129/2010 Z. z., čím by sa dospelo k absurdnému záveru, že do zmluvy stačí uviesť len jedinú z uvedených náležitostí (napr. výšku poskytnutého úveru) a veriteľovi by patrili úroky aj poplatky. Takýto výklad by bol v rozpore so samotnou podstatou a účelom zákona a smernice, ktorými je ochrana spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany tým, že je informovaný o všetkých podstatných podmienkach poskytnutého úveru vrátane RPMN a celkovej sumy, ktorú musí zaplatiť, pričom práve tieto informácie odrážajú cenu úveru (odplatu za úver) sú kľúčové pre rozhodnutie spotrebiteľa uzavrieť úverovú zmluvu. Preto pre konštatovanie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, stačí, ak v zmluve chýba jediná z náležitostí uvedených v § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. (viď i rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/692/2015 zo dňa 31. mája 2016).

12. Žalovaný mal pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nárok len na vrátenie poskytnutej sumy istiny (1.500 Eur) zníženej o úhradu žalobkyne a nie aj na zaplatenie úrokov a poplatkov (za poskytnutie úveru a za poistenie). Skutkové tvrdenia strán ohľadom sumy, ktorú žalobkyňa uhradila sú rôzne, lebo podľa tvrdenia žalovaného v odpore ide o celkovú sumu 1.916,87 Eur a podľa tvrdenia žalobkyne vo vyjadrení doručenom súdu dňa 19. mája 2017 sumu 1.895,08 Eur. Zo žalovaným predloženej tabuľky s prehľadom splácania vyplýva, že žalovaná uhradila titulom úveru sumu spolu 1.916,87 Eur a iný dôkaz

ohľadom výšky uhradenej sumy strany vykonať nenavrhl. Preto súd ohľadom výšky uhradenej dlžnej sumy prisvedčil tvrdeniu žalovaného. Po odpočítaní poskytnutej istiny od uhradenej sumy (1.916,87 Eur - 1.500 Eur) zaplatila žalobkyňa žalovanému sumu o 416,87 Eur viac ako bola titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere povinná. Táto suma predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako plnenie bez právneho dôvodu. Pretože žalobkyňa žiada len zaplatarenie sumy 391,48 Eur, uložil súd žalovanému vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie len v tejto sume.

13. Súd priznal žalobkyni z priznanej sumy i príslušný úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. V prípade bezdôvodného obohatarenia nie je čas plnenia dohodnutý ani ustanovený právnym predpisom, a preto bol žalovaný v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka povinný plniť až prvý deň po tom, čo ho žalobkyňa o plnenie požiadala. Výzva veriteľa je jednostranným adresným právnym úkonom, ktorý je účinný doručením druhej strane. Žalobkyňa predložila predžalobnú výzvu na úhradu dlžnej sumy, nepreukázala však jej doručenie žalovanému. Táto výzva bola preukázateľne doručená žalovanému až so žalobou (podľa doručky v spise dňa 4. apríla 2017). Žalovaný bol povinný plniť nasledujúci deň, teda 5. apríla 2017 a do omeškania sa dostal až dňa 6. apríla 2017. Preto súd priznal žalobkyni úrok z omeškania len od tohto dňa a nie žalobkyňou tvrdeného 31. januára 2017. Preto súd vo zvyšku úroku z omeškania žalobu zamietol.

14. Nárok na náhradu trov konania súd podľa § 255 ods. 2 CSP pomerne rozdelil. Žalobkyňa bola úspešná v časti 391,48 Eur zo žalovaných 461,16 Eur, teda 84,89 %. Žalovaný má nárok na náhradu trov konania v časti, v ktorej súd konanie zastavil, teda 69,68 Eur predstavujúcich 15,11 % v zmysle § 256 ods. 1 CSP, lebo v tejto časti zastavenie konania z procesného hľadiska zaviniła žalobkyňa späťvzatím žaloby. V konaní bola celkovo úspešnejšia žalobkyňa, ktorá má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 69,78 % ako rozdielu jednotlivých čiastkových nárokov na náhradu trov konania strán. O výške trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia, písomne na Okresný súd Banská Bystrica.

V odvolaní musí byť uvedené, ktorému súdu je určené, kto ho robí, čo sa ním sleduje, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu ho napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody), čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) a musí byť podpísané. Odvolanie treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie odvolania na trovy odvolateľa.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby realizovala jej procesné práva tak, že bolo porušené právo na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla zaviniť nesprávne rozhodnutie,
- e) súd nevykonala dôkazy navrhnuté na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd dospel na základe dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, lebo sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,
- i) právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v písmenách a) až h), ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.